

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) M. V., b) I. V.**, zastoupeni JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem nám. Republiky 53, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a. s. (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a. s.), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) město Přelouč, se sídlem Československé armády 1665, Přelouč, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, čj. ODSH-77843/2017-Sa, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 1. 2019, čj. 52 A 2/2018-57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci a osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Přelouč (dále „stavební úřad“) vydal dne 12. 3. 2015 stavební povolení na stavbu „Silniční most přes Labe mezi Valy a Mělicemi“. Na žádost Ředitelství vodních cest ČR (dále „stavebník“) následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, čj. MUPC 16686/2017, prodloužil platnost stavebního povolení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci jakožto vlastníci sousedních pozemků odvolání. Uvedli, že pro prodloužení platnosti stavebního povolení není dostatečným důvodem neschopnost vybrat zhotovitele stavby, přičemž stavebník doposud ani nevypsál výběrové řízení. Stavba navíc souvisí

s další stavební akcí (rekonstrukce mostu v obci Valy) a obě stavby na sebe musí navazovat. Žalovaný odvolání v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Stavebník žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení podal včas [tj. v době jeho platnosti ve smyslu § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“)], přičemž důvodem pro podání žádosti byla chybějící smlouva o spolufinancování stavby společně s Pardubickým krajem, o němž rozhodlo Ministerstvo dopravy až na konci roku 2016. V době platnosti stavebního povolení tedy stavebník nestihl vypsát výběrové řízení na zhotovitele stavby, zahájeno by mělo být poté, až bude na konci roku 2017 uzavřena smlouva o spolupráci s Pardubickým krajem. Námitky žalobců představují spíše subjektivní požadavky na vyloučení realizace záměru, z nichž některé již byly vypořádány dříve v řízení o vydání stavebního povolení, anebo mohly být vzneseny v územním řízení.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“). Zopakovali, že důvodem pro prodloužení platnosti stavebního povolení je neschopnost stavebníka vybrat zhotovitele stavby a uzavřít smlouvu o spolufinancování. Tento stav však žalobci nezavinili a neměli by nést následky nejistoty, zda bude stavba realizována. Nečinnost stavebníka nemůže být jediným důvodem k prodloužení platnosti stavebního povolení. Stavba bude mít vliv na jejich podnikatelské aktivity související s pořádáním víkendových trhů, a to kvůli uzavírce přilehlé komunikace. Žalobci brojili i proti územnímu rozhodnutí týkajícímu se dané stavby.

[3] Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Zdůraznil, že při rozhodování o prodloužení platnosti stavebního povolení nelze přezkoumávat zákonnost prodlužovaného stavebního povolení, ale stavební úřad zkoumá pouze splnění zákonných podmínek pro prodloužení. Z těch plyne požadavek, aby žádost podala oprávněná osoba, a to včas. Stavební úřad přezkoumává důvodnost podané žádosti a poměřuje uplatněné důvody s chráněnými zájmy a právy subjektů dotčených stavební činností. Žalobci netvrdili, že by v jejich případě došlo k zásadní změně podmínek, které panovaly při vydání stavebního povolení, a které by případně mohly prodloužení platnosti znemožnit. Námitky žalobců směřovaly zejména proti realizaci stavby jako takové, o jejímž umístění i povolení však již bylo dříve pravomocně rozhodnuto. Důvody prodloužení platnosti stavebního povolení krajský soud označil za pochopitelné a zdůraznil, že se jedná o první prodloužení. Námitky žalobců týkající se územního rozhodnutí neposoudil krajský soud jako relevantní pro projednávanou věc a nadto podotkl, že má pochybnosti o jejich pravdivosti. Na základě obsahu správního spisu ani obecných tvrzení žalobců krajský soud nedospěl k závěru, že by existovala vzájemná závislost mezi provedením předmětné stavby a rekonstrukcí železničního mostu v obci Valy. Krajský soud dodal, že námitku týkající se vymezení pozemků v územním rozhodnutí a stavebním povolení žalobci řádně nespecifikovali.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále „stěžovatelé“) kasační stížnost. Každé územní rozhodnutí musí být podle nich rozhodnutím zákonným. Územní řízení bylo ukončeno v roce 2007, přičemž až v roce 2013 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti, tedy více než pět let, což je maximální hranice, kterou stavební zákon

pokračování

připouští. Jedná se proto i o rozhodnutí nicotné, neboť bylo vydáno mimo rozsah pravomocí správního orgánu. Proto nemohlo být ani podkladem pro rozhodnutí o stavebním povolení, resp. o prodloužení jeho platnosti. Stěžovatelé dále zpochybňují, zda se územní rozhodnutí týká týchž pozemků jako stavební povolení. O tom nejsou přesvědčeni, neboť celé správní řízení vedoucí k vydání stavebního povolení (resp. rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti) bylo zmatečné. Není povinností stěžovatelů zejména s ohledem na omezený přístup k příslušným dokumentům precizovat uvedenou námitku do posledního detailu. Stěžovatelé dále upozorňují na to, že daná stavba evidentně kauzálně souvisí se stavbou (rekonstrukcí) železničního mostu v obci Valy, jejímž investorem je Správa a údržba silnic Pardubického kraje. Hrozí situace, kdy s jednou stavbou bude započato, zatímco s druhou nikoliv, kvůli čemuž nebude možné na místo dopravit potřebnou těžkou techniku. Pro stěžovatele je navíc novinkou, že investorem stavby nemá být pouze stavebník, ale rovněž zmíněná Správa a údržba silnic Pardubického kraje. Není přípustné, aby byla všechna rozhodnutí vydána ve prospěch jednoho subjektu a následně se objevil subjekt další, který by z těchto rozhodnutí mohl těžit. Podle poutače, který se na daném místě objevil, má být zhotovitelem stavby „Společnost Valy – Mělice, SMP – Metrostav“, aniž by byl tento subjekt k nalezení v jakémkoliv z veřejných rejstříků. Stěžovatelé navíc nemohou znát obsah smluv mezi stavebníkem a zhotovitelem stavby.

[5] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále zopakovali, že jediným důvodem pro prodloužení platnosti stavebního povolení nemůže být neschopnost stavebníka vybrat zhotovitele stavby. Stavebník navíc podal žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení pouhé tři dny před uplynutím platnosti. Není zřejmé, co za dva roky od vydání stavebního povolení učinil pro to, aby byl zhotovitel stavby vybrán. Podle stěžovatelů ani neproběhlo výběrové řízení. Nemůže jít k jejich tíži skutečnost, že stavebník není schopen domluvit se na spolufinancování stavby. Krajně nejisté okolnosti uvádějí je samotné i ostatní obyvatelé obcí Valy a Mělice do stavu letité právní nejistoty, což je v příkrém rozporu s cíli a záměry územního plánování a stavebního řízení. Není zároveň zřejmé, zda smlouva o spolufinancování stavby, o jejímž uzavření se krajský soud v napadeném rozsudku zmiňuje, byla sjednána platně. Při vyžádání závazných stanovisek navíc nelze vycházet ze souhlasu dožádaných orgánů, pokud se tyto orgány nijak nevyjádří. Jako podezřelá se jeví i skutečnost, že technická zpráva z roku 2013, kterou si stavebník nechal pro stavbu vypracovat, hovořila o „rekonstrukci stávajícího přemostění Labe“, zatímco stavební povolení hovoří o výstavbě úplně nového mostu. Realizací stavby dojde k zásahu do podnikatelského záměru stěžovatelů, neboť jim bude znemožněno zažádat o povolení úplné uzavírky přilehlých komunikací za účelem konání trhů, které ve Valech pořádají. Jedná se o jediný zdroj jejich obživy, do něž je zapojena celá rodina, navíc jsou smluvně vázáni s dalšími subjekty. Výstavba též povede k znehodnocení jejich pozemků v důsledku odtoku srážkových vod a jejich podmáčení pozemků. Stěžovatelé si nechali vyhotovit odborné vyjádření soudního znalce, na jehož základě vyčíslili své nároky vůči stavebníkovi na 27 milionů korun. Tyto nároky již v roce 2006 předložili stavebníkovi, ten však s nimi od té doby nekomunikuje. Uvedené námitky vznášeli již v řízení o vydání stavebního povolení, avšak bezvýsledně.

[6] Poslední okruh kasačních námitek směřuje proti postupu krajského soudu. Stěžovatelé se k výzvě soudu vyjádřili, že souhlasí s projednáním věci a rozhodnutím o ní bez nařízení ústního jednání. V prosinci 2018 se dozvěděli, že stavebník vyzval zúčastněné subjekty k „předání staveniště“ dne 18. 1. 2019. Proto dne 16. 1. 2019 podali ke krajskému

soudu návrh na vydání předběžného opatření, jímž by byla stavebníkovi uložena povinnost zdržet se takového kroku. Následujícího dne (17. 1. 2019) obdrželi od krajského soudu přípis, dle něž krajský soud v návaznosti na návrh na vydání předběžného opatření přistoupil téhož dne k rozhodnutí ve věci samé a žalobu zamítl a o návrhu na předběžné opatření nerozhodoval. Krajský soud neměl na daný návrh reagovat okamžitým rozhodnutím ve věci samé, které nemohlo být založeno na pečlivém uvážení všech rozhodných okolností. Procesní oporu nemá ani skutečnost, že krajský soud na úřední desce uveřejnil pouze neodůvodněné znění rozhodnutí. Stěžovatelé ani nevědí, z jakého důvodu se staly účastníky řízení další subjekty označené v záhlaví napadeného rozsudku.

[7] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“)].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanými procesními vadami v řízení před krajským soudem. Stěžovatelé v této souvislosti poukazují předně na to, že krajský soud ve věci rozhodl v reakci na jimi podaný návrh na vydání předběžného opatření a nemohl tak učinit po uvážení všech rozhodných skutečností. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu soudního spisu je skutečně zjevné, že rozsudek v dané věci měl být dle záznamu ve spise původně vyhlášen až v únoru 2019, přičemž k dřívějšímu rozhodnutí ve věci soud přistoupil s ohledem na návrh stěžovatelů na vydání předběžného opatření, což ostatně sám krajský soud stěžovatelům sdělil v přípisu ze dne 17. 1. 2019. Pořadí projednávání a rozhodování věcí správními soudy se odvíjí od toho, kdy k soudu došly, není-li dán důvod pro jejich přednostní projednání, případně nestanoví-li přímo zákon, že mají být projednány přednostně (viz § 56 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci stěžovatelé podali návrh na vydání předběžného opatření, o němž má soud rozhodovat bez zbytečného odkladu (viz § 38 odst. 3 s. ř. s.), neshledává Nejvyšší správní soud žádné pochybení v postupu krajského soudu, pokud přednostně přistoupil k rozhodnutí ve věci samé a o návrhu na vydání předběžného opatření již nerozhodoval. Lze dodat, že i kdyby návrhu na vydání předběžného opatření vyhověl, to by zaniklo nejpozději vykonatelností rozhodnutí, jímž se dané řízení končí (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Je pouhou spekulací stěžovatelů, kteří tvrdí, že krajský soud za daných okolností nemohl pečlivě uvážit všechny okolnosti věci. Nelze navíc přehlédnout, že dle záznamu v soudním spisu příslušný soudce zpravodaj v dané věci již učinil všechny nezbytné úkony související s přípravou věci k rozhodnutí. Pokud ještě před podáním návrhu na vydání předběžného opatření ve spisu vyznačil termín vyhlášení rozsudku (v únoru 2019), lze předpokládat, že byl s danou věcí již seznámen. Lze dodat, že z hlediska hospodárnosti řízení i právní jistoty účastníků je třeba považovat naopak za vhodné, jsou-li k tomu splněny všechny podmínky, aby soud rozhodnutí ve věci v obdobné situaci neodkládal a rozhodl co nejdříve.

[11] Poukazují-li stěžovatelé v této souvislosti na to, že rozsudek jim nebyl zaslán hned, ale až 12. 2. 2019, Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že krajský soud stěžovatele o

pokračování

svém postupu při vyhlášení rozsudku i vyhotovování jeho písemného odůvodnění vyrozuměl již 17. 1. 2019 (tedy v den vyhlášení rozsudku), přičemž rozsudek včetně odůvodnění jim byl zaslán v zákonné lhůtě (viz § 54 odst. 3 s. ř. s.). Jde-li o stěžovateli zmiňovanou otázku „*procentí opory*“ vyhlášení rozsudku prostřednictvím úřední desky, zde je třeba především poukázat na § 49 odst. 12 s. ř. s., z něhož se výslovně podává, že „*jsou-li při vyhlášení rozsudku přítomny pouze soudní osoby, rozsudek soud vyhlásí vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu po dobu čtrnácti dnů*“. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost k této (stěžovateli nijak dále nerozvedené) námitce dodává, že výkladem daného ustanovení se již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Zde dospěl k závěru, že čl. 96 odst. 2 Ústavy vyžaduje, aby byly rozsudky správních soudů vyhlášeny veřejně (ústně anebo na úřední desce), a to včetně nosných důvodů odůvodnění (nikoliv však plného odůvodnění). Zároveň však Ústavní soud v daném řízení konstatoval, že v případě porušení tohoto požadavku není na místě vyhlášený rozsudek rušit, neboť vytýkaná vada představuje toliko porušení procesní předpisů, nikoliv porušení subjektivního základního práva či svobody. Přestože postup krajského soudu tedy v dané věci plně nereflektoval citované požadavky pozdější judikatury Ústavního soudu, nelze s ohledem na okolnosti dané věci v tomto postupu spatřovat vadu, jejímž následkem by mohlo být nezákonné rozhodnutí o věci samé [srov. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud v době vyhlášení napadeného rozsudku s pozdějšími závěry Ústavního soudu nemohl být seznámen, navíc jeho postup byl zcela souladný s obvyklou tehdejší praxí správních soudů (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2005, čj. 6 As 36/2003-115). Trvat za těchto okolností na novém vyhlášení rozsudku a za tímto účelem věc vracet krajskému soudu k dalšímu řízení by bylo prostým formalismem.

[12] K navazující poznámce stěžovatelů, že jim „*zůstává utajeno*“, z jakých důvodů se staly „*účastníky řízení*“ město Přelouč a společnost Česká telekomunikační infrastruktura, Nejvyšší správní soud toliko uvádí, že uvedené subjekty nebyly účastníky řízení před krajským soudem (těmi jsou jen žalobce a žalovaný, viz § 69 s. ř. s.), nýbrž tzv. osobami zúčastněnými na řízení. Jak plyne z § 34 s. ř. s., „*osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat*“ (odst. 1). „*Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení*“ (odst. 2). Stěžovatelům je ostatně jistě známo, že uvedené subjekty byly též účastníky řízení před správními orgány (viz záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí). Námitky týkající se vad řízení před krajským soudem tedy nemohou být ani v tomto směru důvodné.

[13] Jde-li o další námitky stěžovatelů, týkají se předně toho, že územní rozhodnutí, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí o stavebním povolení (resp. prodloužení jeho platnosti), bylo nicotné. K tomu je nicméně třeba uvést, že již krajský soud v napadeném rozsudku v souladu s existující judikaturou zdejšího soudu dostatečně vysvětlil, proč se argumentací související s daným územním rozhodnutím nelze zabývat. Jak plyne již z rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 9 As 74/2012-39, ani pozdější zrušení územního

rozhodnutí o umístění stavby není samo o sobě důvodem pro neprodloužení platnosti stavebního povolení, které bylo na jeho základě vydáno. Podstatné pro řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení je, zda nebylo zrušeno (tedy nadále existuje) právě stavební povolení, jehož platnost má být prodloužována. Zdejší soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že „[ř]ešení otázek souvisejících [...] s územním rozhodnutím (o umístění stavby) nelze bez zákonné opory přemístit do řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení“.

[14] Stěžovatelé dále zmiňují svoji pochybnost, zda se územní rozhodnutí týká přesně týchž pozemků jako stavební povolení. Přestože je již krajský soud upozornil, že stejnou žalobní námitku nedostatečně konkretizovali, v obdobně obecné rovině setrvali i nyní v kasační stížnosti. Domnívají se, že nebylo jejich povinností vznesené námitky „precizovat do posledního detailu“. V tomto ohledu je třeba připomenout, že v řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, přičemž žalobci (stěžovatelé) musí dostatečně určitě vymezit žalobní body a tím i určit předmět přezkumu [viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatelé v žalobě pouze obecně uvedli, že nejsou přesvědčeni, že se územní rozhodnutí týká stejných pozemků jako následné stavební povolení. Za těchto okolností nelze krajskému soudu vytýkat, pokud za ně (i s ohledem na princip rovnosti stran) jejich argumentaci dále nedomyšlel. Důvodné pak nemohou být ani námitky stěžovatelů týkající se toho, zda má být sporná stavba prováděna zároveň s rekonstrukcí železničního mostu, případně jak je označen subjekt, který je dle poutačů ke stavbě vybrán jako zhotovitel stavby. Ani tyto námitky totiž nemohou mít jakýkoliv vliv na zákonnost posouzení žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení, která byla předmětem projednání napadeného rozhodnutí žalovaného. Uvedené se týká i obecně vyjádřené domněnky, že odlišné pojmenování stavby popsané v technické zprávě z roku 2013 od následně uděleného stavebního povolení se jeví být podezřelým či nijak neupřesněné pochybnosti stěžovatelů týkajících se platnosti smlouvy o spolufinancování sporné stavby.

[15] Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasačními námitkami směřujícími do samé podstaty projednávané věci, podle nichž neměla být platnost stavebního povolení prodloužena. Podstatné pro projednávanou věc je především to, že stavební povolení pozbývá v souladu § 115 odst. 4 stavebního zákona platnosti tehdy, nebyla-li stavba zahájena do dvou let ode dne, kdy stavební povolení nabylo právní moci. Pokud však stavebník před uplynutím doby jeho platnosti podá odůvodněnou žádost o prodloužení, může platnost stavebního povolení stavební úřad povolit. Jak plyne již z napadeného rozsudku krajského soudu, v případě žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení zkoumá stavební úřad jednak splnění zákonných podmínek týkajících se toho, zda byla žádost podána včas a příslušnou osobou (stavebníkem), přičemž důvodnost žádosti pak posuzuje především s ohledem na změnu podmínek v území, v němž má být stavba realizována (k tomu srov. výše již označený rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 74/2012-39, anebo ze dne 22. 12. 2015, čj. 4 As 232/2015-46). Poukazují-li stěžovatelé v této souvislosti na to, že není možno ke spolufinancování stavby mostu přizvat subjekt, který nebyl označen jako stavebník v původním řízení o udělení stavebního povolení, je k tomu třeba uvést, že z hlediska splnění zákonných podmínek je rozhodné je to, jaký subjekt o prodloužení platnosti stavebního povolení požádal. Zde je třeba dále připomenout, že rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení je výsledkem samostatné a poměrně široké správní úvahy podmíněné žádostí účastníka, přičemž se samozřejmě nejedná o řízení toliko formální, které by vedlo k automatickému

pokračování

prodlužování platnosti stavebního povolení. Krajský soud nicméně již v napadeném rozsudku zcela přiléhavě upozornil na to, že ani stěžovatelé netvrdili, že by v dané věci došlo k zásadní změně podmínek stavebního povolení, která by mohla prodloužení jeho platnosti znemožnit. Je patrné, že stěžovatelé rozporují již samotnou skutečnost, že stavební povolení pro danou stavbu bylo vůbec vydáno. Tím se však stavební úřad – jak již bylo výše uvedeno – nemohl v rámci nyní vedeného řízení zabývat. Ze stejných důvodů se nemohl zabývat ani obsáhlou argumentací stěžovatelů, podle níž stavební práce na mostu znemožní jejich podnikatelské aktivity, neboť ani v tomto ohledu není zřejmá změna podmínek, která by byla pro rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení podstatná.

[16] Podstatné pro danou věc tedy především je, že v návaznosti na argumentaci stěžovatelů v dané věci nevyplynuly jakékoliv skutečnosti svědčící tomu, že platnost stavebního povolení s ohledem na účel jeho časového omezení (které má zejména zabránit provádění stavby za jiných podmínek, než za kterých bylo stavební povolení vydáno) neměla být nadále prodloužena. V tomto ohledu je třeba dále poukázat na to, že posouzení stavebníkovy žádosti (resp. adekvátnosti v ní uplatněných důvodů) je plně v rámci správního uvážení správního orgánu a v takovém případě mohou správní soudy přezkoumávat pouze to, zda meze správního uvážení nebyly překročeny nebo zda nebylo správní uvážení v dané věci zneužito (k tomu analogicky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2020, čj. 3 As 174/2018-22). Jinak řečeno, úkolem soudu v dané věci bylo posoudit, zda důvody uplatněné stavebníkem pro prodloužení platnosti stavebního povolení v tomto ohledu z daných mezí nevybočují. Výše uvedené jistě nelze chápat tak, že by stavební úřad mohl akceptovat jakékoliv odůvodnění žádosti, resp. že by měl bez dalšího automaticky tolerovat pasivitu a nečinnost stavebníka. V nyní projednávané věci nicméně nelze přehlédnout, že stavebník důvody žádosti popsal poměrně detailně, a to včetně předpokládaného časového harmonogramu podpisu smlouvy o spolufinancování a vyhlášení výběrového řízení, a stavební úřad se těmito důvody zabýval. Dospěl-li za těchto okolností krajský soud v napadeném rozsudku k tomu, že postup správních orgánů v tomto směru splňoval zákonné předpoklady a k prodloužení platnosti stavebního povolení došlo na základě relevantních a pochopitelných důvodů (zpoždění související s náročností stavby a složitostí vyjednávání jejího financování), přičemž se navíc jedná o první prodloužení, tyto jeho závěry i přes uplatněné kasační námítky ob stojí. Nelze se tedy ztotožnit ani s (nijak nepodloženým) přesvědčením stěžovatelů, že jediným důvodem prodloužení platnosti stavebního povolení byla nečinnost a bezradnost stavebníka. Pro zákonnost rozhodnutí správních orgánů pak nemůže být významné ani to, zda byla žádost o prodloužení podána těsně před datem uplynutí doby platnosti stavebního povolení, či zda je v tomto případě stavebníkem (žadatelem) stát.

[17] Pokud jde o stěžovateli zmiňované vyžadování závazných stanovisek, je třeba především zdůraznit, že řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení není pokračováním či prodloužením stavebního řízení, které bylo ukončeno vydáním pravomocného stavebního povolení, přestože je jasné, že probíhá ve věcné a časové souvislosti. Z toho důvodu se tedy může lišit i potřeba a podoba získání závazných stanovisek dotčených správních orgánů oproti samotnému stavebnímu řízení. Pokud v této souvislosti stěžovatelé zpochybňují závěry krajského soudu, podle něhož některé dotčené orgány neposkytly stavebnímu úřadu stanovisko, a ten tedy důvodně předpokládal, že

jejich dřívější závazná stanoviska zůstávají v platnosti, nelze především přehlédnout, že stěžovatelé nikterak neupřesňují, která stanoviska kterých orgánů v dané věci mohla mít pro jimi podporovaný závěr význam, či snad v jakém ohledu mohla taková stanoviska ovlivnit rozhodnutí ve věci samé. Z postupu stavebního úřadu je naopak zřejmé, že se prostřednictvím žádostí o stanoviska pokoušel ověřit, zda se nezměnily podmínky, za nichž bylo stavební povolení vydáno. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Stejně tak nemají toto právo ani osoby zúčastněné na řízení, neboť jim nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n**ej**s**ou opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu